

k dovolatelovu honbišti následkem toho (§ 7 uvedeného honebního zákona) nepatřila. Honební zákon pro Slezsko v § 66 zřejmě totiž školky podle § 8 písm. c) ohražené na mysli neměl, nýbrž mínil školky uvedeným způsobem neohražené a tudíž k honbišti patřící. Tomu svědčí § 61 písm. b) honebního zákona, podle něhož hraditi jest škody v honbišti způsobené, kdežto školka podle § 8 písm. c) honebního zákona ohražená k honbišti nepatří. Dovození oprávnění rozhodčího soudu k rozhodování o škodě ve školce žalovaného z toho, že nebyla vznesena námitka příslušnosti rozhodčího soudu, není správné, neboť o příslušnost rozhodčího soudu nešlo, nýbrž o překročení úkolu rozhodčího soudu a o jeho oprávnění k rozhodování o sporné náhradě vůbec. Podle § 61 písm. b) honebního zákona pro Slezsko jest oprávněný k honbě povinen nahraditi škodu zvěří způsobenou v jeho honbišti. Jen o této škodě jest rozhodčí soud proti držiteli honby oprávněn, pokud se týče povolán rozhodovati, nikoli o škodě mimo honbiště způsobené. Rozhoduje o škodě mimo honbiště, jednal by a rozhodl by rozhodčí soud přes meze svého úkolu (§ 595 čís. 5 c. ř. s.). Jak již řečeno, pozemek, školka podle § 8 písm. c) honebního zákona pro Slezsko ohražená k obecnímu honbišti nepatří (§ 7 honebního zákona). Bylo tvrzeno před nižšími soudy, že školka žalovaného jest způsobem v § 8 písm. c) honebního zákona trvale a dokonale ohražena a že proto k dovolatelovu honbišti nepatří. Před nižšími soudy nebyla tato okolnost blíže na přetřes vzata a nebylo o ní jako o okolnosti školku žalovaného z honbiště dovolatelova vylučující uvažováno. Okolnost ta jest ve sporu závažná, neboť, byla-li školka žalovaného podle § 8 písm. c) honebního zákona ohražena a následkem toho (§ 7 hon. zák.) k dovolatelovu honbišti nepatřila, rozhodčí soud, rozhodnuv proti dovolateli o škodě ve školce zvěří způsobené, by meze svého úkolu (§ 595 čís. 5 c. ř. s.) překročil. Řízení nižších soudů, nanejvýš soudu prvního, je podle toho, co bylo uvedeno, neúplné, tudíž vadné a bylo se (§ 510 c. ř. s.) na dovolání žalobcovo usnésti, jak se stalo.

Čís. 10112.

O kontrolním právu tichého společníka jest zásadně rozhodnouti v řízení nesporném.

(Rozh. ze dne 5. září 1930, R I 489/30.)

Tichý společník navrhl na soudě, by majiteli firmy bylo uloženo, by žadateli jako tichému společníku sdělil a vydal opis roční bilance za dobu provozu podniku od začátku provozu na jaře roku 1928 do konce obchodního roku 1929, po případě předal mu sestavení o provozu podniku takové roční bilanci se rovnající. Soud prvního stolu návrh zamítl, jelikož nárok podle čl. 253 obch. zák. jakožto soukromoprávní nárok může býti uplatněn jen pořadem práva. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil soudu prvního stolu, by, doplně

řízení, znovu rozhodl. **D ů v o d y:** Podle obsahu žádosti domáhal se žadatel vydání nařízení proti odpůrci cestou nespornou. Po stránce formální jest podání to potud neúplné, že chybí druhé jeho vyhotovení nutné k vyrozumění odpůrce. Ve věci samé odvolává se žádost na vlastnost žadatele jako tichého společníka odpůrcova závodu s poukazem na čl. 253 obch. zák. Podle toho článku může obchodní soud z důležitých důvodů tam uvedená opatření kdykoliv naříditi. Z obsahu podání nelze však ještě seznati, že v projednávaném případě jde o vyšetření sporných okolností, jež by jen formálním průvodním řízením mohly býti vysvětleny, a jest proto napadené usnesení soudu první stolice, jenž bez jakéhokoli řízení v nesporném řízení a bez vysvětlení stavu věci návrh zamítá s odkazem na pořad práva, podle nynějšího stavu věci v podání vyličené toho času neodůvodněným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Čl. 253 obch. zák., pojednávající o kontrolním právu tichého společníka, řeší dvojí případ. V prvním odstavci přiznává tichému společníku právo na sdělení roční bilance spolu s právem přezkumu její pravosti nahlédnutím do knih a do spisů. To jest právo normální. Podle druhého odstavce může soud »k návrhu« tichého společníka »naříditi«, jsou-li tu důležité důvody, kdykoli sdělení bilance neb jiných vysvětlení vedle předložení knih a spisů. V tom i v onom případě jest o návrhu tichého společníka rozhodnouti zásadně v řízení nesporném, jak tomu nasvědčuje již doslov zákona v čl. 253, druhý odstavec obch. zák., kde i mimořádný, totiž jen zvláštními okolnostmi odůvodněný nárok výslovně do řízení nesporného byl odkázán [slova: »Antrag«, »anordnen« (srov. Ott: Pocta Randova ve Sborníku věd právních a státních, z roku 1904, str. 38; týž: Rechtsfürsorgeverfahren str. 102, Randa: Handelsrecht II. str. 235, A. Cl. č. 118, 832, 1194 a 1837)]. Nárok tichého společníka ve smyslu čl. 253 obch. zák. jest ovšem nárokem soukromoprávním. To nemá však rozhodující význam pro posouzení otázky, zda se vymáhání tohoto nároku má dít v řízení sporném či v nesporném, poněvadž ani řízení nesporné není uzavřeno projednání a rozhodnutí o určitých nárocích, jež svou povahou jsou nepochybně rázu soukromoprávního. Není ovšem vyloučeno použití § 2 čís. 7 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., ukázalo-li by se, že rozhodnutí ve věci závisí na zjištění sporných okolností, jež by mohly býti vysvětleny jen formálním průvodním řízením, a kde by tedy bylo nutno poukázati účastníky na pořad práva. V tomto smyslu rozhodl i soud rekursní. Na prvním soudu bude tedy, by si předem ujasnil, o který z obou případů čl. 253 obch. zák. jde, a by pak podle poukazů rekursního soudu dále postupoval.

Čís. 10113.

Dohoda o příslušnosti soudu (§ 104 j. n.) ve stavební smlouvě, v níž bylo ustanoveno, že se pro všechny spory, které by vzešly ze smlouvy,